

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa

6 / 2019

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut”

1. Sam 3:3

- Daavidin huonetta ja sukua 6
- Beetlehemin kaivolla 9
- Jouluyönä Cymbelsternin alla 11

KUNNIA JUMALALLE KORKEUKSISSA!

✍️ Risto Soramies

”Ihmiseksi Jumala tuli tänne taivaasta...”

Alentuiko Jumalan Poika tullessaan ihmiseksi? Filippiiläiskirjeessä Paavali kirjoittaa, että Jeesus ”tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi”. Tuliko Jeesuksesta halvempi olento, kuin hän oli ollut Isän luona taivaassa jo ennen aikojen alkua?

Jouluun kuuluvista esineistä on ihmeellisimpiä seimi, joka oli sijattu vastasyntyneen kehdoksi. Siihen pantiin makaamaan Jumalan Poika. ”Siellä nukuu seimessä maan ja taivaan tekijä.” Paimenet keskellä yötä ihmettelemässä Vastasyntyntä, ja jonkin aikaa myöhemmin itämaan tietäjät lahjoineen kumartamassa Juutalaisten Kuningasta. Nämä kauniit kuvat eivät ole turhaan joululaulujen ja joulutervehdysten aiheena. Jeesus ei syntynyt prameuden keskelle, ja kuitenkin Jumala piti huolen, että Jeesus sai arvoisensa syntymän ja vastaanoton. Kenenkä muun kehdon ääressä olisi samalla tapaa jo ensimmäisenä jouluna ylistetty Jumalaa, ja satoina jouluina myöhemminkin!

Maria sai hoitaa Jumalan Poikaa, kuten vastasyntyneitä hoidetaan. Nuoren parin ensimmäinen lapsi tuottaa paljon päänvaivaa, ja siinä on niin äiti kuin isäkin usein neuvottomana. Maria ja Joosef tiesivät kuitenkin, että tämä lapsi on aivan oma tapauksensa. ”Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se, mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä.” Mitä tästä kaikesta seuraisi? ”Sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistensä.”

Paljon kiitosta ja iloista ihmettelystä ja odotusta ympäröi Vapahtajaa hänen syntymänsä aikaan. Betlehemissä ja kaupungin ulkopuolella vallitsivat kuitenkin tämän maailman pahat voimat. Rooma piti Jumalan kansaa tiukassa otteessa, kansan omat johtajat pelasivat poliittisia pelejä joko omaksi edukseen tai luullen vehkeilyillään voivansa pelastaa juutalaisten vapaudesta edes vielä jäljellä olevat rippeet. Häikäilemätön

Herodes oli viimeisinä päivinään käynyt entistäkin julmemmaksi. Betlehem sai pian tuntea Herodeksen otteet mitä hirveimmällä tavalla: kaikki pienet pojat murhattiin.

Seimi jäi pian tyhjäksi, sillä Joosef sai käskyn paeta Egyptiin. Niin alkoi Jeesus-lapsen matka kohti Golgataa. Jos seimi ja pyhä perhe sen äärellä olisi ollut vain idylli, olisi koko ensimmäinen joulujäänyt vain kauniiksi muistoksi. Matteus mainitsee, että Jumala kutsui Joosefin perheineen takaisin Egyptistä. ”Egyptistä minä kutsuin Poikani.”

Ei Jeesus tullut vain helpottamaan maailman ahdistusta tuomalla pienen valonvälähdyksen historiaan. Tyhjä seimi merkitsi, että Jeesus varttui, kuten muutkin pikkupojat ja nuoret. Hänestä tuli aikuinen mies, joka aikanaan oli tarttuva siihen tehtävään, johon vain hän pystyi.

Joulun ihme oli, että Jeesus tuli kaikessa ”veljiensä kaltaiseksi”. Jumala tuli todelliseksi ihmiseksi. Jumala hän oli ja ihmiseksi hän tuli. Niinpä varhaiset kristityt alkoivat kutsua Mariaa ”Jumalan synnyttäjäksi”, sillä Jeesus oli jo kohdussa ollessaan Jumala. Mutta meidän tähtemme hän tuli ihmiseksi.

Jeesukselle laulettiin kunniaa Betlehemissä, mutta hän joutui myöhemmin kantamaan äärimmäistä häpeää. Ensin elinpäivinään, kun häntä pidettiin jopa riivattuna. Sitten päiviensä lopulla, kun ylipapit tuomitsivat hänet laittomasti, kansa vaati ristiinnaulitsemista ja roomalaiset sitten tuntikausia kestäneen räkkäyksen jälkeen riisuivat hänet alasti ja naulitsivat ristille. Betlehemin lapsi päättyi kirotuksi rikolliseksi. ”Kirottu jokainen, joka on puuhun ripustettu.” Mutta hän kärsi ristin ”häpeästä välittämättä”.

Jeesuksen kantama häpeä ei kuitenkaan ollut ihmiseksi tuleminen. Se oli päinvastoin hänen kunniansa. Haprealaiskirje sanoo, että hän ei häpeä kutsua ihmisiä

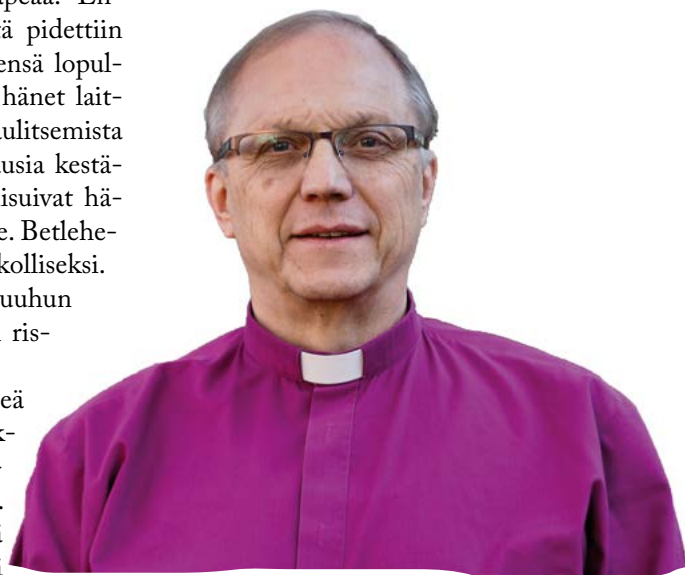
veljikseen. Vasta ihmisenä hän saattoi tehdä teon, jossa tuli kaikkein suurin kunnia julki. Sitä julistivat taivaan joukot Jeesuksen syntymässä, ja sitä ylistivät Jumalan kaikki pyhät taivaassa: ”Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta.”

Joulun suurin ilo ja Jumalan suurin kunnia on se, että seimeen pantiin makaamaan syntisten Vapahtaja, Ihminen ja Jumala. Seimi vaihtui ristiin ja haudataan. Pian jäi hautakin tyhjäksi. ”Ei hän ole täällä”, sanoivat enkelit. Taivaassa, Kaikkivaltiaan oikealla puolella on valtaistuini, joka ei ole tyhjä. Sillä istuu suuressa kunniaassa sinun Vapahtajasi, Ihmisen Poika, jolle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä, valta antaa syntejä anteeksi. Hänen sanansa eivät ole voimattomia eivätkä lupauksensa tyhjiä. Jumalan kansan kokoontuminen evankeliumin kuuloon ja ehtoollispöydän äärelle on yhteyttä siihen Vapahtajaan, jonka syntyminen oli ”suuri ilo, joka oli tulevan kaikelle kansalle.”

Toivotan kaikille seurakuntalaisille iloista joulua ja siunattua uutta vuotta 2020.

Risto Soramies

Lähetyshiippakunnan piispa

HIIPPAKUNTAKOKOUS 2019: UUSIA YHTEYKSIÄ JA YHTEINEN NÄKY

☞ 📷 Sami Niemi

Marraskuun harmaudesta ei ollut tietoakaan, kun iloinen joukko hiippakuntakokousedustajia täytti Koinonia-keskuksen lauantaina 16.11. Iloinen puheensorina täytti keskuksen, kun pitkästä ajasta kohdattiin uusia ja tuttuja eri puolelta Suomea. Kerran vuodessa kokoontuva hiippakuntakokous on Lähetyshiippakunnan korkein päättävä elin.

KIRKKOYHTEYKSIÄ

Erityisenä ilona tänä vuonna oli uusien yhteyksien luominen. Hiippakuntakokous totesi hiippakuntaneuvoston ja konsistorin esityksestä, että Lähetyshiippakunta on kirkollisessa yhteydessä Saksan itsenäisen evankelis-luterilaisen kirkon (SELK) ja Englannin evankelis-luterilaisen kirkon (ELCE) kanssa. Molempiin kirkkoihin Lähetyshiippakunnalla on jo vanhastaan ollut paljon yhteyksiä, joten kirkollisen yhteyden toteaminen oli odotettu ja luontainen askel kaikille.

Kuten jokaisessa vuosikokouksessa, rungon kokoontumiselle muodostavat sääntömääräiset asiat. Vuosikokouksessa katsahdettiin hetkeksi taaksepäin vuoteen 2018. Toimintakertomuksen ja tilinpäätöksen tekstien ja vilisevien numeroiden seasta nousee kuitenkin suuri kiitos – uusia seurakuntia on järjestäytyneet, toiminta on saanut uusia muotoja ja talouden tilanne on kehittynyt hämmästyttävän hyvin.

NÄKY 2025

Taaksepäin katsomisen jälkeen katse suunnattiin

tulevaan. Talousarvion ja tilinpäätöksen käsittelyn tukena oli hiippakuntakokouksen aluksi pidetty keskustelutilaisuus, jossa hiippakuntakokousedustajat ryhmissä pohtivat Lähetyshiippakunnan toimintaa ja miettivät kuinka työtä voisi kehittää ja vastata aikamme haasteisiin. Miltä Lähetyshiippakunta voisi näyttää 2025? Mitä meidän pitäisi tehdä päästäksemme sinne? Yhteinen näky seurakunnista ja Lähetyshiippakunnasta hahmottui.

Dekaani Juhana Pohjolan kesäjuhlilla esiin nostama visio Lähetyshiippakunnasta vuonna 2025 puhututti. ”25 uutta seurakuntaa, 2500 seurakuntalaista ja heitä palvelemaan 25 uutta pastoria.” Mitä tulisi tapahtua, jotta tämä innostava näky voisi toteutua? Jalat tukevasti maassa seurakuntien aktiivit painottivat seurakuntien perustyötä, ihmisten kohtaamista sekä Jumalan sanassa ja rukouksessa pysymistä. Lähetyshiippakunnan tunnettavuuden eteen pitää tehdä töitä ja nostaa esiin se tavallinen

luterilainen usko ja opetus, joka seurakunnissamme on tarjolla, unohtamatta työntekijöiden ja vapaaehtoisten jaksamista.

RUOTSINKIELINEN KATEKISMUS

Hiippakuntakokous päättyi iloisin mielin. Jokainen sai mukaansa uusien ajatusten ja yhteisen työnäyn lisäksi myös paljon konkreettista kannettavaa. Monia seurakunnissa tarvittavia tarvikkeita oli jaossa seurakuntien tilausten mukaan. Hiippakuntakokouksessa on jo monena vuotena julkaistu uusia kiinnostavia kirjoja. Tänä vuonna julkaistiin vuoden 2019 vuosikirjan lisäksi ruotsinkielinen katekismus. Katekismus on käännös aiemmin suomeksi julkaistusta Vähä katekismuksen selityksestä. Uusi katekismus lahjoitettiin Lähetyshiippakunnan ruotsinkielisten seurakuntien edustajille. Hiippakuntakokous päätettiin veisaamalla yhdessä Lina Sandelin virsi Tillkomme ditt rike.

Ruotsinkielinen katekismus jaetaan seurakuntien edustajille ja käännöstyöryhmän edustajille.

Pyhäkön lamppu 6 / 2019

2 Kunnia Jumalalle korkeuksissa!
3 Hiippakuntakokous 2019: Uusia yhteyksiä ja yhteinen näky
4 Perhe uuden edessä, mutta tutun äärellä
6 Daavidin huonetta ja sukua
8 Jublasta jublaan

9 Beetlehem in kaivolla
10 Joulun tulee myös huonolle paastoaikalle
11 Jouluyönä Cymbelsternin alla
12 Missionsstiftet gav ut katekes på Svenska
13 Gud sände sin Son till världen
14 Kansa, joka pimeydessä vaeltaa

15 Hartaus
16 Lesken joulu
Kannen kuva: James Tissot - ”Tietäjien matka” (1894)

PERHE UUDEN EDESSÄ, MUTTA TUTUN ÄÄRELLÄ

☞ Jani-Matti Ylilehto

📷 Maria Porkola

Ovi avautuu Svenfeltin perheen kodissa. Iloiset kasvot kurkistavat vastaan ennen kuin haastattelija ehtii soittaa ovikelloa. Perheen Nora-tytär on kiirehtinyt avaamaan ovea vieraille. Nea-sisko on vielä koulussa ja Siri nukkuu ulkona. Iloinen suomen- ja ruotsinkielinen puhe täyttää eteisen vanhempien saapuessa. Lämmin ystävällisyys on tuttua. Emme ole Svenfeltien kanssa ensimmäistä kertaa ovelta.

“HALUSIMME LUTERILASEEN SEURAKUNTAAN”

Helmikuussa Jimmy avasi ensimmäistä kertaa Andreaxsen luterilaisen seurakunnan oven. Seuraavalla viikolla tuli jo koko perhe. He olivat muuttaneet Kokkolaan ja yhtenä syynä paikkakunnan valintaan oli mahdollisuus päästä mukaan luterilaisen seurakuntaan.

-Emme halunneet alkaa hengelliseen paastoon, Jimmy selittää.

-Joka sunnuntainen sanan ja sakramentin yhteys on tärkeä asia koko perheelle. Lapsillekin olemme opettaneet, miksi menemme. Emme lähde kirkkoon huvittelemaan vaan koska tarvitsemme sitä. Siellä Jeesus on.

-Lasten kanssa se tietenkin on joskus hankalaa, Malena täydentää.

-Mutta olemme selittäneet lapsille liturgiaa ja niin heidänkin on helpompi olla mukana. Nopeasti lapset oppivat osallistumaan. Eikä se haittaa, jos eivät aina jaksa.

-Olemme sanoneet, että meidän perheemme on tällainen messuun osallistuva perhe, Jimmy nauraa.

-Yhä enemmän myös huomaamme, miten lapsetkin tarvitsevat seurakuntaa. Jeesus tapaa heitäkin siellä. Messussa raamatullinen usko antaa muodon ja sisällön kaikelle. Jeesus on siellä ja antaa lahjansa.

Oletteko aina ajatelleet näin?

-Emme aivan, Jimmy punnitsee.

-Olin kuullut lapsena ja nuorena paljon saarnoja ja puheita. Kuitenkin olin saanut aika vähän opetusta. Kun menimme naimisiin, huomasin Malenan ymmärtävän näitä kristinuskon asioita paremmin. Itselleni tuli sellainen hengellinen

nälkä. Malena ehdotti, että lähtisimme jonnekin raamattukouluun.

-Olin kuullut, miten Patrik Saviaro oli opiskellut Göteborgissa. Malena kertoo. Päätimme lähteä sinne. Tarkoituksena oli olla vuosi.

-Oli se vähän hullua, Jimmy myöntyy haastattelijan kysymykseen.

-Olin töissä sähköasentaja ja Nea oli pian syntymässä. Lähdimme todella mukavuusalueemme ulkopuolelle. Oli uusi maa, iso kaupunki, ja no, kaikki oli uutta.

Mutta ei se hengellisyys?

-Ei, Malena sanoo.

-Moni asia oli tuttua. Nuorena minä aloin käymään joskus jumalanpalveluksissa. Naimisiinmenomme jälkeen Jimmy alkoi tulla mukaani messuihin.

-Kuitenkin Församlingsfakultetenissa, kaikki oli tavallaan uutta. Se oli selkeää, Jimmy iloitsee.

-Kaikki oli helppo uskoa. Jo ensimmäisenä syksynä huomasimme, ettei yksi vuosi riittäisi.

-Kyllä saimme monia ahaa-elämyksiä, Malena myöntää.

-Esimerkiksi jumalanpalveluksen liturgiasta.

-Ja monista ihan peruskäsitteistä, Jimmy täydentää.

-Ainakin minä. Synti ja armo, laki ja varsinkin evankeliumi avautuivat ihan uudella tavalla.

Opettajina Svelfelteillä olivat Missionssprovinssenin papit ja sunnuntaisin he osallistuivat messuun Immanuelin luterilaisessa seurakunnassa. Yksi vuosi muuttui yli neljäksi, kun Jimmy alkoi suorittaa teologisia opintoja. Mutta oliko tämän kaiken keskellä jokin suunnitelma?

-Ei oikeastaan, Jimmy myöntää.

-Ajattelimme, että tulemme joskus Suomeen. Ehkä Nean koulua varten. Oikein muuta emme ajatelleet.

-Ajattelimme, että Jimmystä voisi ehkä joskus tulla pastori Lähetysshiippakuntaan, Malena paljastaa väliin.

-No se oli oikeastaan ainoa selvä vaihtoehto, Jimmy punnitsee.

-Valtakirkkoa emme pitäneet minään vaihtoehtona. Myös oman herätysliikkeen suhteen oli noussut monia teologisia kysymysmerkkejä.

OVI AUKENI ALBANIAAN

Yksi vastaus Svenfeltin perheen pohdintaan tuli yllättävältä taholta. Göteborgissa oli alettu järjestää teologisia STM-opintoja. Ensimmäisten opiskelijoiden joukossa oli Suomesta Lähetysshiippakunnan pastoreiden lisäksi Vesa Pöyhkäri. Muutamien keskustelujen jälkeen hän nosti esiin Albaniassa aloitetun lähetystyön ja sen synnyttämän nuoren kirkon. Vuonna 2015 Jimmy lähti tutustumaan työhön pääkaupunki Tiranassa.

-Ensin sanoimme ei, Jimmy muistelee. -Kuitenkin aloimme kyselemään yhä uudestaan “miksi ei?”. Tiesimme, että työtä siellä olisi.

Uusi maa ja uusi työnkuva ei riittänyt lopulta pelottamaan Malenaa ja Jimmyä. Syksyllä 2015 he suostuivat, ja seuraavan vuoden alussa Jimmy vihittiin pastoriksi Albanian luterilaiseen kirkkoon. Aluksi perhe muutti Suomeen, ja Jimmy alkoi vierailla Albaniassa joka toinen kuukausi. Kymmenen päivän vierailuihin kuului seurakunnan opettamista ja kahtena sunnuntaina jumalanpalvelusten johtaminen.

-Kaikki oli aivan alussa, Jimmy kauhistelee.

-Seurakunta oli viettänyt siihen mennessä messua noin kaksikymmentä kertaa. Heti oli selvää, että tämä työ vaatisi enemmän.

Vuonna 2017 koko perhe muuttikin sitten Albaniaan tekemään työtä pyhän Paavalin luterilaisessa seurakunnassa. Seurakunnassa aloitettiin viikottaiset jumalanpalvelukset. Samaan aikaan Jimmy ja Malena pääsivät aloittamaan kunnolla kieliopintoja ja käynnistämään muuta työtä. Jumalanpalveluksen liturgia oli tarkistamatta, virsiä oli käännetty vain pari, Vähä Katekismus oli vasta tuloillaan, kotiin ja kirkkoon piti hankkia kalusteita. Samaan aikaan Jimmy levitti työn alkuja kahteen muuhun kaupunkiin ja Malena järjesti Tiranassa pyhäkoulutyötä. Isossa ja vaativassa työssä

Jimmyn virkaanasettaminen Andreaxen luterilaisen seurakunnan messussa 5.1.

asiat jäivät usein pastoripariskunnan hoidettavaksi.

-Aktiivisillakin ihmisillä oli suuria aukkoja uskonkysymysten ymmärtämisessä, Malena muistaa.

-Sellaisessa maassa kenelläkään ei ollut kristillistä taustaa. Se oli hankalaa.

Ennen kaksivuotisen kauden loppua perhe ilmoitti, ettei aio jatkaa maassa toista kautta. Työ oli ottanut osansa, Nean koulunkäynti oli usein mielessä ja tiedossa oli, ettei työ Albaniassa

lakkaa, vaikka Svenfeltit palaisivatkin Suomeen.

UUSI OVI UUDESSA KIRKOSSA

Suomeen tullessa Malenalla ja Jimmyllä oli muutamia suunnitelmia. He molemmat olivat lähtöisin Kokkolan eteläpuoliselta, ruotsinkieliseltä Pohjanmaalta. Molemmat halusivat kotiseudun lähelle, omaan taloon ja luterilaiseen seurakuntaan. Paikkakunnaksi valikoitui Kokkola, kodiksi hiljalleen remontoitava omakotitalo ja kirkoksi Andreaxen luterilainen seurakunta. Toki asiaan

vaikutti myös kaupungista löytynyt työpaikka.

-Seurakunta oli turvallinen. Oli helppo tulla, Jimmy kertoo.

-Ja paikalla oli muitakin lapsiperheitä, Malena muistelee.

-Lapsille hymyiltiin. Ja saarnoissa kuului selvästi laki ja evankeliumi. Lähetysshiippakunta on muutenkin hyvin selkeä. Julistuksessa ei ole epävarmuuksia eikä epäselvyyksiä.

-Olimme miettineet Suomen hengellistä tilannetta. Emme keksineet muita hyviä vaihtoehtoja kuin Lähetysshiippakunta. Se oli sitä, mitä olemme Raamatusta löytäneet. Haluamme elää koko perheenä seurakunnan jumalanpalveluselämän keskellä. Sitä tämä kirkko tarjoaa.

Perheen keittiöremontin keskellä syntyi lisää ajatuksia, kun Jani-Matti kutsui Jimmyn elokuussa kahville. Juhana-dekaani oli ehdottanut Jimmyn kysymistä sijaiseksi tulevan vuoden opintovapaan ajaksi.

-Malena kysyi lähtiessäni: mitä jos hän tarjoaa töitä? En muista, mitä vastasin, Jimmy tunnustaa.

Tämän jälkeen Jimmy on ollut monta kertaa Andreaxen ja Simeonin seurakuntien, niiden neuvostojen ja Konsistorin edessä. Onko tämä tutkiminen jännittänyt?

-Kieli on jännittänyt, Jimmy naurahtaa.

-Kun ei puhu täydellistä suomea, pelkää etteivät toiset aina ymmärrä. Pää menee välillä vähän sekaisin, varsinkin iltaisin. Kuitenkaan en pidä tutkimista huonona. On hyvä, että ihmiset välittävät siitä, kuka heidän pastorinsa on, ja mitä tämä saarnaa. On vain hyvä, että uskonoppi on tärkeä seurakunnille.

Edessä on paljon opittavaa. Jimmy pitää tärkeänä ihmisiin tutustumista, jotta osaisi saarnata ja lohduttaa ihmisiä. Tammikuussa on edessä jo kolmas kieli, jolla saarnata. Mutta häntä ei pelota.

-Jeesus sanoo, että Hänelle on annettu kaikki valta, Jimmy lohduttautuu.

-Silloin voi mennä eteenpäin turvallisesti, vaikka pelottaisikin. Ei tätäkään olisi osannut itse suunnitella.

DAVIDIN HUONETTA JA SUKUA

✉ Mailis Janatuinen

📷 Wikimedia Commons

Eräänä päivänä kuningas Daavid otti temppelin rakentamisen puheeksi profetta Natanin kanssa: ”Sinä näet, että minä asun setripuisesa palatsissa mutta Jumalan arkku asuu teltassa.” Natan sanoi kuninkaalle: ”Tee vain kaikki mitä on mielessäsi, sillä Herra on kanssasi.” (2.Sam. 7:2-3.) Seuraavana yönä Herra ilmestyi profetalle ja antoi hänelle sanoman kuninkaalle viettäväksi. Kävi ilmi, ettei Herran huoneen rakentaminen ollutkaan Daavidin tehtävä. Asia oli täsmälleen päinvastoin: Herra itse rakentaisi Daavidille ikuisen (kuningas)huoneen ja temppelin.

Näin Natan kuninkaalleen julisti: ”Herra ilmoittaa sinulle, että hän on tekävä sinulle huoneen. Kun sinun päiväsi ovat päättyneet ja sinä lepäät isiesi tykönä, korotan minä sinun seuraajaksesi jälkeläisesi (kirjaimellisesti: siemenesi), joka lähtee sinun ruumiistasi; ja minä vahvistan hänen kuninkuutensa. Hän on rakentava huoneen minun nimelleni, ja minä vahvistan hänen valtaistuimensa ikuisiksi ajoiksi.” (2.Sam. 7:11b-13.)

Tämä Natanin profetia sisältää itse asiassa koko Vanhan testamentin tärkeimmän Messias-ennustuksen. Sen kautta Herra lupasi solmia ikuisen liiton Daavidin pojan kanssa ja tehdä hänestä temppelin rakentajan. Pojan valtakunta, toisin kuin kaikki muut valtakunnat maan päällä, pysyisi ikuisesti pystyssä. Eikä siinä kaikki, vaan Daavidin poika olisi samalla myös Jumalan Poika: ”Minä olen oleva hänen isänsä ja hän minun poikani” (7:14). Ja kun tähän vielä lisätään se, että äskeisen lainauksen sana ”korottaa” käännettiin Vanhan testamentin kreikankieliseen käännökseen sanalla ”herättää eloon”, on ennustus Messiaasta valmis.

ENEMMÄN KUIN SALOMO

Natanin profetia ei siis puhu vain Salomosta (joka ei muuten tuohon aikaan ollut vielä syntynytäkään), vaan myös ja ennen kaikkea Daavidin Pojasta noin 32. polvessa. Jeesus syntyi samassa kaupungissa kuin Daavid. Suuri ilo hänen syntymästään ilmoitettiin ensiksi paimenille, jotka kaitsivat lampaitaan samoilla kedoilla, joilla Daavid oli poikaisena vaeltanut pienen laumansa perässä.

Enkeli ilmoitti paimenille, että seimessä makaava lapsi oli ”Daavidin huonetta ja sukua” – huomatkkaa huone-sana!

Kuten sanottu, tämä Daavidin Poika oli myös Jumalan Poika. ”Tämä on minun rakas Poikani!” (Matt. 3:17;17:5) – nämä sanathan Isä Jumala huusi taivaasta sekä Jeesuksen kasteen ja että hänen kirkastumisensa päivänä. Jeesus on Daavidin poika siinä mielessä, että hän sai tältä (salatun) kuninkuutensa ja puolet geeneistään. Toinen puoli Jeesuksen geeneistä tuli kuitenkin maailmankaikkeuden ulkopuolelta, kun hän siki si Pyhästä Hengestä Marian kohdussa. ”Jumalan Poikana” Jeesus on samaa ole-musta kuin Jumala.

Koska Jeesus syntyi neitseestä, ei hän saanut Daavidin geenejä Joosefin (ja Salomon) kautta. Luther ja monet muut hänen kanssaan ovat pitäneet Mariaa Daavidin toisen pojan, Natanin, jälkeläisenä (Luuk. 3:31). Jos tämä pitää paikkansa, sai Jeesus Daavidin geenit äidiltään Natanin kautta, mutta oikeuden Daavidin valtaistuimeen isältään Salomon kautta (Matt. 1:1-16). (Tätä Natania ei pidä sekoittaa profetta Nataniin.)

Jeesus oli ”enemmän kuin Salomo” (Matt. 12:42). Salomo rakensi temppeliä seitsemän vuotta, kun taas Jeesus sai sen valmiiksi kolmessa päivässä (Joh. 2:19-21). Salomon temppeli oli syntien sovituksen ja Jumalan kohtaamisen paikan ennakkokuva, kun taas Jeesuksen ruumiin temppeli oli tuon ennakkokuvan täyttymys. Salomon temppeli hävitettiin kansan syntien tähden – ja niin hävitettiin myös Jeesuksen ruumis, mutta kolmantena päivänä se ”korotettiin” ylös kuolleista. Nyt oikea Herran temppeli ja hänen ruumiinsa on löydetävissä kristillisestä seurakunnasta, jossa hän itse on läsnä Sanassaan ja sakramenteissaan maailman loppuun asti.

Tämä on niin ihmeellinen lupaus, ettei yksikään israelilainen pystynyt sitä täydelleen käsittämään vanhan liiton aikana. Minkä verran Daavid itse ymmärsi Natanin profetian ihmeellisiä ulottuvuuksia, sitä on vaikea sanoa. Joka tapauksessa hänen ilonsa ja kiitollisuutensa lupauksen johdosta oli suorastaan ylitsevuotava. Tuskinpa Daavid olisi koskaan uskaltanut mennä omasta

aloitteestaan pyytämään Herralta noin valtavaa lupaus itselleen ja jälkeläisilleen. Tuosta päivästä lähtien aina kuolinvuoteelle asti kannatteli juuri tämä lupaus Daavidia ja hänen uskoaan. Siihen hän yhä uudelleen palasi, ja siitä hän sai lohdutusta tulevina pimeinä päivinä.

Sydän täynnä kiitollisuutta vastasi Daavid Jumalalleen näin: ”Niin, Herra, minun Jumalani, sinä olet Jumala; sinun sanasi käyvät toteen, ja sinä olet antanut minulle tämän suuren lupauksen. Pyydän sinua siunaamaan palvelijasi suvun, niin että se saa ikuisesti palvella sinua. Sinä, Herra, minun Jumalani, olet antanut lupauksen. Sinä, Herra, olet siunannut palvelijasi sukua, ja niin sillä on aina oleva siunaus.” (1.Sam. 7:28-29.)

Hyvä lukijani, entä jos itse kuulisit Herran omasta suusta lupauksen, että lapsesi ja lapsenlapsesi saavat palvella häntä polvesta polveen, aina siihen asti, kun hän tulee takaisin. Kun tätä kuvittelet, niin varmaan ymmärrät, miksi Daavid oli niin onnellinen.

IISAIN KANNOSTA PUHKEAA VIRPI

Daavidin jälkeläisten historia muodostui kuitenkin hyvin toisenlaiseksi, kuin mitä heidän esi-isänsä oli ehkä uskonut ja kuvitellut. Kun tutkimme Jeesuksen sukupuuta, huomaamme, etteivät läheskään kaikki Juudan kuninkaat olleet hyviä hallitsijoita. Päinvastoin, useimmat heistä olivat niin huonoja, että Herra joutui lopulta ”sahaamaan” Iisain sukupuun poikki ja viemään Juudan pakko-siirtolaisuuteen. Sen jälkeen ei yksikään Daavidin jälkeläinen ole enää hallinnut Israelia kuninkaana.

Vanhan testamentin profetat pitivät kuitenkin yllä Daavidin Pojan, Messias-kuninkaan ja Hyvän Paimenen odotusta: ”Minä panen yhden paimenen heitä kaitsemaan, palvelijani Daavidin. Hän kaitsee heitä, hän on oleva heidän paimenensa. Minä, Herra, olen heidän Jumalansa, ja palvelijani Daavid on heidän kaikkien ruhtinas.” (Hes. 34:23-24.)

Lopulta koitti sitten se päivä, että enkeli Gabriel lähetettiin ilmoittamaan nuorelle nasaretilaistytölle suurta uutista: tämä oli valittu synnyttämään kauan kaivattu Daavidin ja Jumalan yhteinen

Kristus saapuu Jerusalemiin (Lippo Memmi).

Poika: ”Hän on oleva suuri, häntä kutsutaan Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle hänen isänsä Daavidin valtaistuimen. Hän hallitsee Jaakobin sukua ikuisesti, hänen kuninkuudellaan ei ole loppua.” (Luuk. 1:32–33.)

Valtaosa Jeesuksen aikalaisista ei näytä aluksi olleen selvillä Jeesuksen kuninkaallisista sukujuurista. Jotkut sanoivat: ”Ei kai Messias Galileasta tule! Kirjoituksissahan sanotaan, että Messias on Daavidin jälkeläinen ja tulee Betlehemistä, Daavidin kotikaupungista.” (Joh.7:42). Kanaanilainen nainen ja sokea Bartimaios olivat ensimmäiset, jotka uskalsivat puhutella Jeesusta Daavidin Poikana. Mutta sitten koitti tuo suuri päivä, jolloin Kuningas ratsasti aasilla pääkaupunkiinsa, ja koko kansa toivotti hänet tervetulleeksi huutamalla: ”Hoosianna! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä! Siunattu isämme Daavidin valtakunta, joka nyt tulee! Hoosianna korkeuksissa!” (Mark. 11:9–10.)

Jumala oli siis uskollinen Daavidille antamalleen lupaukselle ja toteutti sen viimeistä piirtoa myöten. Itse asiassa hän toteutti sen tuhat kertaa ihmeellisemmällä tavalla, kuin mitä Daavid olisi osannut kuvitella. Iisain sukuun kannosta puhkesi ihana virpi. Daavidin Poika ratsasti Kuninkaana Jerusalemiin ja kuoli siellä kansansa puolesta piikkikruunu päässään. Hänen ylönousemuksensa jälkeen siirrettiin Daavidin valtaistuin taivaaseen, Isän oikealle puolelle.

Näetkö nyt, hyvä lukijani, että Herra pystyi todella toteuttamaan suunnitelmansa Daavidin suvun synneistä huolimatta ja joskus suorastaan niiden kautta? Yhtä ihmeellisellä – ja yhtä salatulla – tavalla hän voi toteuttaa kasteenliittonsa lupaukset myös sinun ja sinun sukusi kohdalla. Siihen sinä saat tänä jouluna uskoa.

Daavidiin ja hänen Poikaansa palaataan vielä Ilmestyskirjassakin. Eräs taivaallisista vanhimmista sanoo apostoli

Johannekselle: ”Älä itke. Juudan heimon leijona, Daavidin juuriverso, on saanut voiton!” (Ilm.5:5). Kuulitko, hyvä lukijani? Kaukana ei ole enää se suuri päivä, kun sota on loppunut, Jeesus on saanut lopullisen voiton, me olemme vuodattaneet viimeisen kyynelemme ja kaikki taistelun pauhussa tallatut sotakengät ja verellä tahratut vaipat on poltettu ja tullella kulutettu.

Hoosiannaa – eli tervetuloitovotusta Jeesukselle – saamme siis mekin laulaa paitsi jokaisena palmusunnuntaina ja adventtina, myös jokaisessa ehtoollismessussa ympäri vuoden. Ja joka kerran kun tätä laulamme, on lähempänä se päivä, jolloin Daavidin Poika palaa kultainen kruunu päässään noutamaan meitä iankaikkiseen iloon. Hyvä lukijani, etkö sinäkin tahtoisit taistella tämän pimenevän maailmanajan keskellä Voittajan joukoissa siihen asti, kunnes hän tulee?

JUHLASTA JUHLAAN

✍ Salla Gummerus

Saako kristitty nuori juhlia? Mitä todellinen juhliminen on? Olen iloinnut siitä, että kirkkomme nuorisotyössä saamme aloittaa juhluvuoden. On alkamassa vuosi 2020 ja saamme koko vuoden kulkea juhlasta juhlaan. Rippikoulussa aloittaa taas ennätysmäärä nuoria, Sinut on Kutsuttu-tapahtuma täyttää jo viisi vuotta ja nuorten kalenterissa on enemmän leirejä ja tapahtumia kuin koskaan. Olemme saaneet uusia innostuneita ihmisiä mukaan kehittämään nuorisotyötä. Iloitsen itse myös uudesta tehtävästäni nuorisotyön koordinaattorina.

Elämä kristittynä saattaa usein tuntua siltä, että mielummin kuljemme kriisistä kriisiin kuin juhlasta juhlaan. Matkan varrella joutuu kohtaamaan haastavia tilanteita ja erilaisia kasvukipuja. Olo saattaa tuntua ulkopuoliselta ja monenlaiset suorituspainet taakalta. Tämän vuoksi me tarvitsemme vastapainoksi juhlia.

Mistä juhla syntyy? Seurakunnat kutsuvat nuoriamme juhlimaan joka sunnuntai. Jokaisessa messussa saamme juhlia sitä, että Kristus on kukistanut kuoleman. Alttarille saamme jättää kaiken, mikä meitä painaa. Juhlan tuntua on ilmassa myös joka kerta, kun

saamme kokoontua yhteen valtakunnallisen nuorisotyön leireillä ja tapahtumissa. Juhlan luovat toiset ihmiset, yhdessä saamme nauraa ja iloita, unohtaa hetkeksi arjen.

Me tarvitsemme juhlia. Ilman juhlia elämä muuttuu tasaisen harmaaksi. Juhlaa on myös ne hetket, kun huomaamme, että olemme saaneet olla palvelemissa muita. Kerran kirkkaudessa pääsemme juhlaan, joka ei koskaan lopu. Juhlavaatteetkin on jo puolestamme maksettu.

Salla Gummerus

Nuorisotyön koordinaattori

NUORTEN LOPPIAISLEIRI

**lepoa
levottomalle**

JÄMIJÄRVEN MERTIÖRANNASSA

3.-5.1.2020

Valtakunnallisia nuorisotyön leirejä ja tapahtumia

3.-5.1.2020 **Loppiaisleiri** "Lepoa levottomalle" nuortenleiri kaikille K13-25 vuotiaille Jämijärven Mertiörannassa - ilmoittautuminen auki www.lhpk.fi

31.1.-2.2.2020 **Rippikoulun alkujakso** Jämijärven Mertiörannassa

13.-15.3.2020 **Kalliopolkuleiri** rippikoulun käyneille nuorille vastuunkantajille Jämijärven Mertiörannassa

11.-12.4.2020 **Pääsiäisvalvojaiset**, nuorten pääsiäistapahtuma Oulussa ja Tampereella

Yhteystiedot

Nuorisotyö

Pastori **Miika Nieminen** | miika.nieminen@lhpk.fi
Nuorisotyön koordinaattori **Salla Gummerus** | salla.gummerus@lhpk.fi

Rippikoulutyö

Pastori **Miika Nieminen** | miika.nieminen@lhpk.fi
Pastori **Pekka Hyppönen** | pekka.hypponen@lhpk.fi

Haluaisitko tukea nuorisotyötä?

FI59 1023 3000 2354 52 Viite 2341

Seurakunnat järjestävät nuorteniltoja. Katso tulevat nuortenillat www.lhpk.fi.

BEETLEHEMIN KAIVOLLA

☞ Petri Hiltunen

📷 Wikimedia Commons

Beetleheimin kaupungin nimi tuo meille heti mieleen joulun. Onhan Beetlehem mainittu jopa Luukkaan jouluevankeliumissa: ”Niin Joosefin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Beetlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua” (Luuk. 2:4.)

Näiden sanojen syvälinen sanoma menee helposti kuulijan ohi. Ajattelemme, että Beetlehem oli Daavidin kaupunki, mutta mitä sitten? Olihan Daavidilla kuningaskunnassaan monia muita, paljon tärkeämpiäkin kaupunkeja.

Beetlehemillä oli kuitenkin Daavidille aivan erityinen merkitys. Se oli hänen syntymäkaupunkinsa. Hän oli kotoinen Beetlehemistä. Se oli Daavidin suvun kotipaikka. Siksi myös Daavidin pojan, Jeesuksen, piti syntyä siellä. Näin Hän olisi todella Daavidin jälkeläinen, hänen kuninkuutensa laillinen perijä, Daavidin työn jatkaja ja täydellistäjä. Jeesus toteuttaisi sen, minkä Jumala ilmoitti profeetta Naatan suulla: ”Minä olen oleva Hänen Isänsä ja Hän on oleva minun Poikani ... minun armoni ei poistu Hänestä ... Sinun sukusi ja kuninkuutesi pysyvät sinun edessäsi iäti, ja sinun valtaistuimesi on oleva iäti vahva” (2. Sam. 7:14-16.)

Tämän vakuudeksi Jeesuksen piti syntyä Daavidin kaupungissa, Beetlehemissä. Jumala järjesti Rooman valtakuntaan verollepanon siksi, että saisi vietyä Joosefin ja Marian juuri tuohon kuninkaalliseen kaupunkiin.

KAIVOSTA VETTÄ

Kuningas Saulin sotien aikana Beetlehem joutui vihollisten, filistealaisten haltuun. He perustivat sinne oman sotilasvartiostonsa. Daavid oli tuohon aikaan Saulia poassa Juudean vuorilla.

Eräänä päivänä Daavid kuitenkin muisti rakkaan kotikaupunkinsa, Beetleheimin. Kuumana päivänä hänelle tuli jano ja hänen mieleensä muistui Beetleheimin kaivon raikas vesi. Siksi Daavid tokaisi: ”Toisipa joku minulle vettä siitä kaivosta, joka on Beetleheimin portilla!”

Silloin kolme Daavidin urhoollista soturia lähti parinkymmenen kilometrin päähän Beetleheemiin, tunkeutui filistealaisten vartioston läpi ja ammensi vettä Beetleheimin kaivosta. Sitten he palasivat tuon pitkän matkan Daavidin luo, jotta hän saisi nauttia kotikaupungin virkistävää vettä. Daavid ei kuitenkaan suostunut juomaan sitä, sillä hän sanoi, että se on ”niiden miesten veri, jotka menivät sinne oman henkensä uhalla” (2. Sam. 23:17.)

Mitä tämä kertomus voisi puhua meille?

UUSI KAIVO

Meille avautui ensimmäisenä jouluna Beetlehemissä uusi kaivo. Ei enää se sama, jossa oli raikasta vettä kaupungin portilla. Joulun uusi kaivo on tuo Daavidin poika, joka syntyi neitsyt Marialle. Hän joka sai haltuunsa Daavidin valtaistuimen ja kruunattiin Golgatan keskimmaisella ristillä. Hänen kyljestään vuotaa elävää vettä, joka ”kumpuaa iankaikkiseen elämään” (Joh. 4:14.)

Tuo kaivo on tarkoitettu kaikille janoisille syntisille. Beetlehemissä syntynyt kaivo ruokkii nälkäiset ja janoiset runsain määrin (Luuk. 2:53.) Eikä se kaivo ole suljettu vaan kaikkien käytettävissä: ”Sinä päivänä on Daavidin suvulla ja Jerusalemin asukkailla oleva avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan” (Sak. 13:1.)

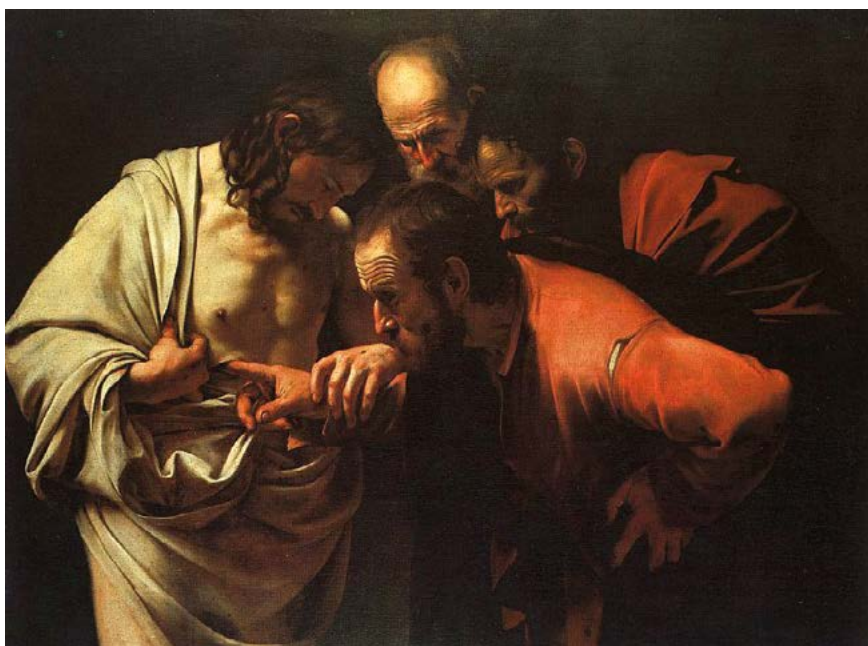
Voi olla, että jotkut asiat estävät sinua pääsemästä tuolle kaivolle, nauttimaan anteeksiantamuksen vettä Kristuksen kylkihaavasta (Joh. 19:34). Oma arka mielesi voi estää sinua lähtemästä hänen luokseen. Toiset ihmiset voivat estää sinua hakeutumasta Vapahtajan lähelle. Ja viime kädessä suuri Vihollinen, Saatana, haluaa pitää sinut visusti pois tuolta puhdistavalta kaivolta.

TUNKEUDU BEETLEHEMIIN

Ystävä kallis! Älä suostu tällaisiin esteisiin. Lähde matkalle ja tunkeudu kaikkien esteiden läpi Beetleheimin kaivolle. Ammenna Kristuksen anteeksiantavaa vettä niin paljon kuin ikinä tarvitset. Hän haluaa antaa sinulle ”armon päälle” (Joh. 1:16). Kristus tahtoo, että ”sinun maljasi on ylitsevuotavainen” (Ps. 23:5.)

Se vesi on Daavidin pojan omaa verta, sillä Hän ei toiminut vain oman henkensä uhalla niin kuin Daavidin urhot. Kristus myös uhrasi henkensä kaikkien puolesta. Sillä Hänen kylkihaavansa vedellä meidät on kastettu ja sitä Hänen kylkihaavansa verta me nautimme pyhän jälkeen ehtoollispöydässä.

”Te saatte ilolla ammentaa vettä pe-lastuksen lähteistä” (Jes. 12:3).

Pyhän Tuomaksen epäusko (Caravaggio).

JOULU TULEE MYÖS HUONOLLE PAASTOAJALLE

Essi Tuomala

 Wikimedia Commons

Helsingin keskustassa Aleksanterinkatu täyttyi jälleen marraskuun viimeisenä viikonloppuna lapsiperheistä, jotka kokoontuivat ihailemaan jouluvaloja – jotka syttyivät tänä armon vuonna jo 71. kerran – ja katsomaan, kun jouluparaati tekee ohimarssansa. Paraati huipentui joulupukin terveisiin Korvatunturilta. Iloinen perinne. Harmi vain, että kirkkovuodessa oltiin tuolloin vasta tuomiosunnuntaisena ja pyhän evankeliumitekstistä karnevaalitunnelma kaukana. Joulukadun avajaisten ajankohta on ollut jo vuosikausia sama. Uhosimme joskus ystävien kanssa, että jonain vuonna marssimme joulupukin perässä vaatteet repäistynä, tuhkaan peitettyinä ja julistamme viimeistä tuomiota. Onhan se nyt kumma, kun joulukatu avataan ennen kuin edes adventtipaasto on ehtinyt alkaa.

Viimeinen tuomio on toki vakava asia ja tuomiopäivänä ovat vitsit vähissä. Ja totuus on, ettei kukaan meistä ole oikeasti kummoinen Johannes Kastaja tai edes paaston viettäjä. Lakia voisi siis tässäkin kohtaa julistaa lähinnä itselleen.

Helsingin yliopiston teologisen tiedekunnan käytännöllisen teologian perusopinnoissa on todistettavasti ollut ainakin yksi hyvä tenttikirja, joka itselleni kävi aikanaan tenttiin valmistautuessa

hartauskirjasta, Pentti Lempiäisen Pyhäät ajat.

Se on yksi harvoista tenttikirjoista, jotka olen itselleni hankkinut omaksi (Suomen teologisen instituutin kirjakerpputorilta kymmenellä sentillä), ja joka edelleen kuuluu käsissä. Kirjassa kuljetaan kirkkovuotta, jonka Raamatusta ja kristillisestä perinteestä nousevia aarteita Lempiäinen avaa kauniisti. Tänä loppuvuonna olen taas ammentanut kirjan jouluaiheisesta osiosta valmistautuessani pieneen paastoon. Jälleen kerran minua on puhutellut seuraava katkelma: ”Vaikka adventti luterilaisten parissa säilyi, sen paastoluonne on käytännössä unohtunut. Ahdamme silloin itseemme ruokaa yhtä lailla kuin muulloinkin. Muutenkin joulu napostellaan eri tavoin jo ennakkolta, jolloin itse juhlan tullessa se ei enää sisällä mitään uutta. Adventin uudelleen löytäminen voisi vahvistaa joulunkin merkitystä.”

Myönnän, että itsekkin olen yksi näistä ”ennakkolta napostelijoista”, jolle olisi luonnollista aloittaa sekä tunnelmointi että syöminen jo lokakuun pimetessä. Lihan kurittaminen ei toki ole kellekään helppoa, mutta itse olen onnistunut siinä vuodesta toiseen erityisen huonosti. Olen vuosien varrella yrittänyt paastota syömisestä, juomisesta, somesta, Netflixistä ja monesta muusta laihoin

tuloksin. Olen yrittänyt lisätä hartauskirjallisuutta, raamatunlukua, nettisaarvoja, katekismusta ja rukousta. Välillä ajatukset ovat olleet hartaita ja tarkoitus hyvä. Toisinaan taas syvin motiivini, jos oikein sisintäni tutkin, on ollut se, että joulusuklaa maistuu paremmalta, jos sitä syö ensimmäistä kertaa vasta jouluaattoiltana.

Joulu tulee ja on ihan yhtä suuri asia, onnistuinpa minä paastossa miten tahansa. Oikea paasto tähtää vain ja ainoastaan siihen, että syntien anteeksiantamuksen tuova Joulun Lapsi tulisi rakkaammaksi. Sillä tarvitsemme vapahdusta synnistä, vaikkemme sitä itse ymmärtäisi tai osaisi kaivata. Tämä maailma ja oma lihamme ohjaa meitä etsimään totuutta omasta sydämeistämme, josta Raamattu kuitenkin puhuu kaiken pahuuden lähteenä (Matt. 15:15.) Oikeassa paastossa ei olekaan kyse meidän sydämeistämme, vaan Jeesuksesta Kristuksesta, joka on sydäntämme suurempi. Tarvitsen paastoa, jotta tuntisin Vapahtajani paremmin. Paastonaikanaan meitä, ainakaan monia meistä, ei ole kutsuttu marssimaan joulupukin jäljessä tuomiota julistaen, vaan ennen kaikkea todistamaan hänestä, joka syntyi vapahtaakseen kansansa sen synnistä (Matt. 1:21.)

Oscar Rejlanderin maalaus Helsingin Aleksanterinkadun länsipäästä, vasemmalla vuonna 1899 valmistunut Tallbergin talo. Maalaus kuuluu yksityiskokoelmaan.

JOULUYÖNÄ CYMBELSTERNIN ALLA

✎ Miikkael Halonen

Kermanvalkoinen tähti on ripustettu ikkunalle. Leipzigin Tuomaskuoron levy soi. On adventtisunnuntain ilta vuonna 2012. Istun keittiönpöydän ääressä rakkaiden vanhempieni kanssa kirjoittamassa joulukortteja. Olemme päättäneet laittaa tervehdykseksi säkeistön Martti Lutherin jouluvirrestä: "Ilmestyi Herran rakkaus, / täyttyi armolupaus. / Siis, pyhät kaikki, riemuittaa / ja Herraa kunnioittakaa. / Kyrieleis!" (Vk 22:7)

Muistan, että sanoitus tuntui minusta juhluvasta mutta sävelmä vaikean vanhanaikaiselta. Myöhemmin olen ymmärtänyt, miten suuri aarre Jeesuksen onnellisilla muusikoilla ja koko Kristuksen kirkolla on vanhassa musiikissa ja luterilaisen virsilaulun perinteessä. Niiden syvällinen sisältö on kuin tulesta taottua rautaa ja käyttö osa kirkon yhtä näkyvää tuntomerkkiä, rukousta eli julkista jumalanpalvelusta.

Haluankin tehdä kanssasi retken Hampurin Jakobikirchen jouluyön messuun ja vuoteen 1667. Hansakaupungin kirkkolaiva kylpee kynttilänvalossa ja suitsukkeentuoksussa. Aepinuksen jumalanpalvelusjärjestys noudattaa apostolisen alkukirkon sekä Lutherin Deutsche Messen ja Bugenhagenin periaatteita. Kristus lausuu sananpalvelijan suulla epistolan, ja pian holveissa kaikuu vahvasti: Gelobet seist, du Jesu Christ ("Sinua, Jeesus, kiitämme"). Elerin Cantica sacra -virsi kirjassa lukee, että tämä toinen tohtori Lutherin ylistysvirsi lauletaan Kristuksen syntymäjuhlan yövärtiossa. Kirkasäänen kuoro, soitinryhmä ja urut vuorottelevat, ja saarnan jälkeen kuulemme koraalifantasiaa, jonka päätössoinnussa urkujen Cymbelstern-äänikerta loistaa kuin loppiaistähti.

Hevosvankkurit odottelevat oven takana, mutta juttelemme messun jälkeen hetken Jakobikirchen kanttori Matthias Weckmannin kanssa. Matthias kertoo, että tämä jouluvirsi sykähdyttää aina. Hän avaa meille virren tarinaa.

"SINUA, JEEBUS, KIITÄMME"

Virren ensimmäinen säkeistö pohjautuu 1000-luvun latinankieliseen jouluyön sekvenssiin "Gratias nunc omnes reddamus". Siinä vastaamme kaikki yhdessä

kiittäen Herralle Jumalalle, joka syntymällään ihmiseksi neitsyestä vapautti meidät paholaisen vallasta. Laulusta tunnetaan myös saksankielinen versio, leisi eli "Herra armahda" -säkeeseen päättyvä laulu, Medingenin nunnaluostarista 1300-luvulta. Luther teki siitä mukaelman ja liitti siihen kuusi uutta säkeistöä. Virsi julkaistiin kanttori Johann Walterin ja oppi-isämme yhteistyön tuloksena vuonna 1524 toisessa luterilaisessa virsikirjassa, Erfurt Enchiridionissa, ja Wittenbergin kuorolaulukirjassa. Urkureita innoittanut sävelmä on G-hypomiksolyydisessä moodissa, jota on luonnehdittu 1600-luvun musiikin retoriikassa suloiseksi sävellajiksi, joka täyttää kuulijan erityisellä ilolla.

Matthias kertoo myös koraalifantasioistaan. Hänen opettajansa Heinrich Schütz, saksalaisen jouluoratorion säveltäjä, korosti tekstin ja musiikin yhteyttä italialaisopperan tapaan. Sävelkuviot, harmoniat ja musiikin jäsentely palvelevat sanoja – kuin soivassa katekeesissa. Keskustelumme Matthiaksen kanssa siirtyi musiikin ristimotiiveihin ja teologian ytimeen, seimeen ja ristiin, Yksimielisyyden ohjeeseen, lain ja evankeliumin erottamiseen ja uskonvanhurskauteen.

K Kristus on ihmiseksi syntynyt Jumala, veljemme, joka tuli köyhäksi tehdäkseen meidät rikkaiksi. Mikä autuas vaihtokauppa! Paavali kirjoittaa: "Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauden." (2. Kor. 5:21) "Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhydestään rikastuisitte." (2. Kor. 8:9) Samasta ilosanomasta laulamme koko Lutherin huoneen kanssa: "Hän

kulki täällä köyhänä, / laupiaana, nöyränä. / Hän rikkaus on syntisten, / vie meidät joukkoon enkelten. / Kyrieleis!" (Vk 22:6)

KOTIMATKALLA

Kirkon ovella Matthias ojentaa meille vielä joululahjan, paketoitua purppurapergamentin, Gelobet seist, du Jesu Christ -urkutabulatuurin. Nuottikäsi-kirjoituksen alussa on säveltäjän oma harras lausahdus: "Meidän Jumalamme, auta ja johdata työni hyvään päätökseen." Jos Jumala suo, 352 vuotta myöhemmin tänä jouluna saan soittaa rakkaan kihlattuni kanssa Koinonian jouluyön messussa yhden osan tästä teoksesta.

Jacobikirchen kertomus pysäyttää minut miettimään, miten tärkeää on vaalia pyhään yhteyttä paitsi toisiimme myös lastenlapsiimme ja 1600-luvun luterilaisiin perheenjäseniimme. Pietistisiä ja yksilökeskeisiä vastalauseita kuului välillä Hampurissakin, mutta Matthias-kanttorin uskolliset seurakuntalaiset säilyttivät jälkipolville reseptin kirkkovuodenviettoon, jossa Jumala on aurinko ja kilpi. Yhteyden takasivat puhtaasti julistettu evankeliumi ja Kristuksen asetuksen mukaisesti toimitetut sakramentit. Puhdas uskonoppi kantoi hedelmää myös musiikissa – seuraavallekin vuosisadalle Leipzigin Tuomaskirkkoon. Tule kanssani sinnekin kuuntelemaan Johann Sebastian Bachin joulupäivän kantaattia 91 "Gelobet seist, du Jesu Christ" ja ihanaa laulua "Ich steh an deiner Krippe hier" ("Mä seimes ääreen seisahdun") Paul Gerhardtin sanoihin. Kaikki on lahjaa matkalla taivaan kotiin, missä helisevät ennenkuulumattoman kauniit Cymbelsternit. Riemullista joulujuhlaa Sinulle - Jeesuksen nimessä!

MISSIONSSTIFTET GAV UT KATEKES PÅ SVENSKA

✍️ Otto Granlund

📷 Juhana Pohjola

Under reformationens jubileumsår 2017 gjorde Missionsstiftet en stor satsning när man gav ut Lilla katekesen med katekesförklaring på finska. Boken är en något bearbetad översättning av Missourisynodens motsvarande katekes. I samband med stiftsmötet 16 november 2019 publicerades katekesen i svensk översättning, och den överräcktes högtidligen åt närvarande representanter för Missionsstiftets svenska församlingar. Att katekesen nu finns även på svenska är en milstolpe för Missionsstiftet, men också i ett bredare perspektiv är det fråga om en historisk händelse. Lutherska katekeser ges inte ut på löpande band, än mindre lutherska katekeser på svenska, i Finland. År 1999 gav folkkyrkan ut en rätt avskalad katekes, medan den tidigare katekesen är från år 1948. Det kan noteras att också Finlands konfessionella lutherska kyrka har gett ut en svensk katekes år 2008.

KONCIS GENOMGÅNG AV DEN KRISTNA LÄRAN

Det är dock inte utgivandet som är det mest anmärkningsvärda med den nya katekesen. Framför allt är det innehållet som är värt att lyfta fram. Till sin struktur följer katekesförklaringen Luthers lilla katekes, som sedan utvecklas i sammanlagt 306 frågor och svar. Undervisningen är starkt förankrad i Bibeln, vilket också syns på det faktum att katekesens frågor besvaras med hela 975 bibelcitater.

Katekesen behandlar de centrala trossatserna i traditionell ordning. Först behandlas Guds tio bud som avslöjar varje människa som syndare. Därefter behandlas trosbekännelsen och Herrens bön. Dopet, bikten och nattvarden tas upp i tur

och ordning. Katekesen innehåller även morgon- kvälls- och bordsböner, liksom också de så kallade hustavlorna.

EN KATEKES FÖR VÅR TID

Även om katekeser inte ges ut på löpande band kan det hända att någon undrar: behövs det verkligen en ny katekes? Guds ords lära är ju den samma igår och idag och i evighet – hade det inte räckt med de katekeser som fanns från förr, så som 1948 års katekes, eller Svebilus katekes (1689)? Det är sant att läran är den samma som tidigare – den läran vill också den nya katekesen undervisa. Ändå finns det åtminstone två goda skäl till att en ny katekes gavs ut.

För det första är det svenska språket i ständig förändring. Äldre texter kan vara svårbegripliga för dagens läsare. Av samma orsak behöver vi nya bibelöversättningar med jämna mellanrum, det

vill säga för att Guds ord ska vara tillgänglig för vår tids människa.

För det andra är det också så att den kristna tron och läran i olika tider angrips på olika sätt och från olika håll. Också i den här meningen är den nya katekesen en katekes för vår tid. Den behandlar flera sådana teman som inte var – åtminstone lika – aktuella till exempel år 1948, för att inte tala om 1689. I den nya katekesen får vi läsa hur vi i ljuset av Guds ord ska förhålla oss till till exempel abort och eutanasi, evolution och utvecklingsläran, homosexualitet och pornografi. Allt detta – och mycket mer! – behandlas i katekesen, för att vår tids kristna ska vara utrustade med de verktyg som Guds ord har att ge också för vår tid.

ANDLIG HANDBOK AVSEDD ATT ANVÄNDAS

Den nya katekesen är med andra ord ett viktigt verktyg som nu står till de svenskspråkiga kristnas förfogande. Men på vilket sätt kan boken användas?

Dels är katekesen viktig i den kristna uppfostran. Redan tidigare har den finska katekesen använts till exempel i nattvardsskolan och skriftskolan, och förhoppningen är att den svenska katekesen på samma sätt ska tjäna de svenska församlingarna. Också i missionssyfte är katekesen viktig. Den som vill lära sig mer om den kristna tron har i den nya katekesen ett gediget och genomtänkt material att ta till. Faktum är dock att katekesen är en tillgång för varje kristen, oavsett hur bevandrad eller oerfaren man är. I förordet till katekesen läser vi: ”Styrkan hos denna katekesförklaring är att dess undervisning är förankrad i Bibeln. Vår förhoppning är att den skulle notas i hemmen som en andlig handbok.”

GUD SÄNDE SIN SON TILL VÄRLDEN

Sebastian Grünbaum Wikimedia Commons

I denna artikel reflekterar vi över jul-evangeliet (Luk. 2:1-14) som en historisk händelse. Vi gör inte detta för att trivialisera eller ta bort något från det, utan tvärtom för att det som historisk händelse är en så viktig och trösterik sak för oss.

KRISTEN TRO ÄR ETT HISTORISKT FAKTUM

Vår kristna tro är ett historiskt faktum. Gud föddes som människa vid en viss tid och en viss plats, nämligen när Augustus var kejsare och Quirinius guvernör i Syrien. Israel var då en provins i Romarriket och folket levde och dog under dess välde. Med hjälp av detta får vi en ganska bra uppfattning om året för Jesu födelse. Evangelietexten säger oss också var detta hände: i Betlehem, dit Josef reste tillsammans med Maria. De reste från Nasaret för att skattskrivnas i Betlehem. Varför är allt detta viktigt?

Mänsklighetens situation kan jämföras med att sitta i en bil som kör i 80 km/h rakt mot en vägg. Vi är alla av naturen på väg mot evig förtappelse i hård fart. Därför behöver vi få höra förkunnelsen av Guds lag som stannar upp oss. När människan möter Guds lag tvingas hon se den brutala verkligheten: lagen visar att hon är under förbannelse. Den avslöjar synden och dödar därmed människan. Den sanna förkunnelsen av Guds lag och dom visar oss att vi är fullständigt hopplösa i oss själva. Gud är helig och tolererar inte synd, medan människan enligt Bibeln är helt och hållet befäckt av synd. Således är liknelsen om bilen som kör i hård hastighet mot väggen ett historiskt faktum för oss.

Eftersom synden och fallet är historiska fakta sänder Gud sin Son till världen. Jesu födelse av jungfru Maria och hans frihet från all synd är på samma sätt som arvsyndens ett historiskt faktum. Så uppfyller Gud sitt eget krav på helighet och försonar sig med världen

Gud vill rädda vanliga människor som på olika sätt lider av fallets konsekvenser. När vi ser på julens evangelium ser vi herdarna som på grund av sitt yrke var utstötta från samhället. De lukade illa för att de inte kunde tvätta sig och folk tänkte att de inte var särskilt fromma. Vi ser ett stall och en krubba för djur, en eländig plats för en ung kvinna att föda i - men värdshuset hade ingen plats för Maria och Josef. Utöver detta är Maria och Josef unga och säkert förvirrade. Graviditeten är redan en tuff prövning, men dessutom reste de långväga. Orsaken till resan var troligtvis Marias fruktan för att stanna i Nasaret bland släktingar som var arga över den oväntade graviditeten. Till förvirringen bidrog också en plötslig förlossning utan ordentliga förberedelser, barnets tillblivande genom den Helige Andes verk, och herdarnas besök med ängelns ord om barnet. Marias och Josefs hjärtan och tankar måste hela tiden ha varit fyllda av frågor och funderingar.

Allt detta är skrivet för att trösta oss. Vi ser hur Gud arbetar i vanliga människors liv. Jag tror inte det finns något fel i att säga att Maria fick den största möjliga äran från Gud som en

kvinnas kan få, hon är verkligen gudaföderska, Guds mor. Men se på hennes liv - inte finns det mycket ära sett med mänskliga ögon. En tvivlande trolovad, arga släktingar, en svår resa, stallet som förlossningssal och herdarna som gratulerar. Och ändå ligger en oerhörd välsignelse från Gud dold i allt detta: Frälsaren själv föds. När vi ser på oss själva ser vi hur Gud döljer våra liv i litenhet, lidande, smärta och motgångar. Gud för oss så närmare Jesu kors och döljer sina gåvor för världen och till och med för oss. Så när du lider - tro inte att Gud har övergivit eller glömt dig.

Paimenten ibailu (Guido Reni).

genom Kristi syndfria liv och korsdöd. För att mänskligheten inte skulle köra in i Guds helighets vägg gav Gud sin egen Son, som dog för dig och därmed försonade dig med sig. Gud lämnar oss inte ensamma i fallet, utan kommer och blir delaktig av den mänskliga naturen för att befria oss från vårt elände. Bibeln är helt klar över att Jesus är försoningen för våra synder och att Gud genom honom är barmhärtig mot oss.

HISTORISKA FAKTA SOM TRÖSTAR OSS

Denna historicitet tröstar oss i evangeliet också på ett annat sätt. Det visar hur

KANSA, JOKA PIMEYDESSÄ VAELTAA

Leena ja Tuomo Simojoki

Kansa, joka pimeydessä vaelttaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus. Sinä lisäät kansan, annat sille suuren ilon; he iloitsevat sinun edessäsi, niinkuin elon aikana iloitaan, niinkuin saaliinjaossa riemuitaan. Jes. 9:1-2

Teimme syyskuussa lähetysmatkan Kenian Kituin alueelle. Kerroimme matkasta uutiskirjeessämme sekä blogitekstissä lähetyshiippakunnan nettisivuilla. Kituissa tutustuimme uusiin luterilaisiin seurakuntiin, jotka elävät suuren köyhyyden keskellä. Alueella ei ollut tuolloin satanut kahteen vuoteen ja naiset käyttivät jopa kuusi tuntia päivässä vedenhakuun. Toimme seurakuntiin mukamme luterilaisia kirjoja, mm. Lutherin katekismuksia paikallisella kamba-kielillä sekä lasten Raamattuja suahilin kielellä. Kirjojen lisäksi meillä ei ollut muita tuliaisia. Yhteisissä keskusteluissa nousivat kuitenkin toistuvasti esiin samat teemat: köyhyys, veden puute, koulumaksujen puute, sairaudet, kuolema jne.

Matkan jälkeen mieltäni jäi vaivaamaan tietynlainen avuttomuuden tunne. Tulimme inhimillisesti ottaen todella vaikeisiin olosuhteisiin, ja mukamme oli vain kirjoja ja opetusta. Yhtään Jumalan sanan vaikutusta epäilemättä olisin toivonut voivani tehdä muutakin.

Marraskuun alussa järjestimme Nairobiin viikon mittaisen seminaarin liturgiasta ja virsistä. Kutsuimme paikalle pappeja myös Kituin alueelta. Vain yksi papeista, **Jeremiah Keyiuti**, pääsi tulemaan. Tiesimme, että hän oli tutustunut ensimmäistä kertaa katekismukseen vasta syyskuussa, joten järjestimme hänelle samaan yhteyteen yksityisen katekismuskurssin. Aamupäivät opetimme liturgian ja virsien teologiaa. Iltapäivällä muiden osallistujien ahkeroidessa käännöstyön parissa pastori Jeremiah sai kahdenkeskistä katekismusopetusta. Hän oli intoa täynnä ja kyseli pitkin

Perhe Simojoki.

viikkoa syvällisiä kysymyksiä. Hänen taustansa oli helluntaikirkossa, ja vasta vuosi sitten hän oli siirtynyt luterilaisen kirkon piiriin tutustuttuaan sen teologiaan.

Viikon päättyessä oli aika kysyä palautetta. Pastori Jeremiah'n puheenvuoro oli rohkaiseva. Hän kertoi, miten iloisia heidän seurakuntalaisensa olivat meidän taannoisesta vierailustamme. Alueella liikkui muitakin lähetystyöntekijöitä. Pastori Jeremiah'n mukaan hänen mielenkiintonsa oli kuitenkin kehitysprojekteissa, jotka nekin ovat tukiä tärkeitä. Lutheran Heritage Foundation oli kuitenkin ainoa, joka oli tullut tuomaan seurakuntiin Jumalan sanaa. He arvostivat, että juuri sanan opetus oli meidän tuomisiamme. Nyt kun hän pastorina oli saanut lisää opetusta, hän pystyi palaamaan alueelleen ja opettamaan sekä kollegoitaan että seurakuntiaan katekismuksesta.

Kitui on paahattavan auringon aluetta. Silti Jeremiah'n puhetta kuunneltaessa, mieleeni nousi Jesajan jouluprofeetia. Kitui on todella kuoleman varjon maa.

Siellä kuollaan yksinkertaisiin tauteihin. Ihmisiltä puuttuvat peruslääkkeet. Sairaaloita ei juuri ole, ja niihin kävellään tuntikausia. Ihmiset elävät ruuan ja veden puutteessa. Kuolema on joka perheessä tuttu vieras. Tähän pimeyteen, Jumalan Sana tuo suuren valkeuden. Jeesus on meidän keskellämme ja Hän kantaa omansa riemuun ja kirkkauteen.

Suomessa jouluvalot loistavat kaikkialla. Joulun näky joka nurkassa valojen ja musiikin muodossa. Lahjakuvastot tippuvat postilaatikosta, ja joulupukki on tuttu näky joka kaupan edustalla. Vaikka kaikkien toivoma valkea joulu toteutuisikin, on joulun Valo usein kaukana. Kituissa, ja ylipäätään Keniassa jouluvalot ja musiikki ovat harvassa. Joulun juhlaruoka tarkoittaa korkeintaan kananlihan lisäämistä pöytään. Moni lapsi jää ilman lahjoja. Mutta silti joulun Valo on täällä todellinen. Ihmiset kokoontuvat sanan ääreen ja riemuitsevat niin kuin saaliinjaossa riemuitaan. Heidän saaliinsa ei ole tästä maailmasta, vaan se on iankaikkisten lahjojen riemujuhlaa.

Auta Lutheran Heritage Foundationia viemään Sanan opetusta Itä-Afrikkaan tukemalla Simojoen perheen työtä.

Saaja: Suomen Luther-säätiö | Tili: FI59 1023 3000 2354 52 | Viite: 7126

ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. (Ef. 2:12)

Mitä meiltä uupuisi, jos ensimmäistä joulua ei olisi koskaan tullut? Kenties tunnelmallinen perhejuhla tai yhteisöllisyyttä lujittava perinne? Itse asiassa meiltä puuttuisi jotain paljon merkittävämpää. Meiltä puuttuisi toivo.

On vaikea kuvitella toivon puutetta pahempaa. Jopa pitkäksi aikaa vankilaan suljetulla on kurjuudestaan huolimatta toivo vapautumisesta sitten joskus, vaikka pitkänkin ajan päästä. Riippuvuudesta kärsivällä toivo saattaa välillä aiheuttaa edes hetkellisen ponnistelun päästä irti kahleesta. Seurustelusuhteen kariutumisen aiheuttamaan yksinäisyyteen ja vihlovaan kipuun – tunteeseen, ettei enää koskaan voi päästä eteenpäin – voi kynneltensä suolaisuuden takaa kuulla rohkaisun joltakulta, joka on ollut samanlaisessa tilanteessa, mutta joka nyt taas näkee mielekkyyttä elämässä. Hän, joka ehkä oli jo unohtanut kerran kamppailleensa samanlaisessa näköalattomassa ahdistuksessa.

Todellista toivon puutetta tuskin voi edes kunnolla hahmottaa. Sellaista valotonta erämaata, jolla ei ole laitaa, jossa se loppuisi. Sellaista pimeää, josta ei löytäisi ovea avaavaa kahvaa, vaikka kuinka haroisi käsillään seinien kylmiä ja rosoisia pintoja. Pimeää, jossa joutuisi vain muistamaan, ettei mitään kahvaa ole – ei mitään ovea, ei ketään avaamassa.

Tällainen olisi tilanteemme, jos ensimmäistä joulua ei olisi tullut. Mutta se tuli. Sana ”mutta” kuvaa oikeastaan toivoa aika hyvin. Ajatellaan kuolemaantuomittua astelemassa mestauslavalle. Hän tuijottaa ahdistunein silmin tyhjyyteen, kun aukottomasti perusteltujen syytösten loogista ketjua luetaan. Jos tämän luettelon katkaisisi kuitenkin yhtäkkiä sana ”mutta”, niin eikö se saisi tuomitun nostamaan vielä hieman päätään ja kokoamaan ajatuksensa voidakseen ehkä tarttua johonkin, joka pian kääntäisi kaiken toivottomuuden toivoksi?

”Mutta nyt, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä” (Efe.2:13.) Näin jatkuu se Efesolaiskirjeen kohta, joka aloitti tämän hartaustekstin. Jouluna me muistamme sitä, että ensimmäisenä jouluna syntyi tämä ainoa toivomme: Jeesus Kristus. ”Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus” (Jes.9:1.)

Sakari Kiviranta

LESKEN JOULU

✍️ Xene Turpela

Ola Byfältin perhe valmistautuu viettämään neljättä joulua ilman äitiä.

- Meillä on hauskaa yhdessä, mutta joka joulukuun saamme aikaiseksi jouluriiidan, nauraa **Ola Byfält** makeasti.

Jouluriiita ei ole ihme, sillä keskustelu- ja viljelevä perhe antautuu mielellään väittelyihin.

- Aihe voi olla mikä tahansa, mutta edes yksi väittely pitää joulun aikaan tulla, vaatii Ola.

Toisaalta perhe suree sitä, ettei se ei enää kolmeen vuoteen ole ollut kokonainen.

LITURGIAA ELÄMÄN LANGAN KATKETEISSA

Ola on menettänyt vaimonsa ja hänen kolme lastaan äitinsä. Vaikeina leskeyden hetkinä Ola palaa vaimonsa viimeisiin päiviin, jotka muistuttavat häntä Lähetyshiippakunnan jumalanpalvelusten liturgiasta.

- Herra Jeesus Kristus on kuollut minun syntieni tähden ja hän on noussut ylös minun vanhurskauteeni tähden, totesi **Helena Byfält** sairaalan vuoteella Roomalaiskirjettä mukaillen. Hetkeä ennen pastori **Halvar Sandell** oli jakanut hänelle ja läsnäolijoille ehtoollisen.

- Vanhurskauteeni ei ole riippuvainen siitä mitä tunnen tai koen.

Helena ymmärsi olevansa pelastettu armosta uskon kautta Jumalan lahjana.

- Olen kastettu Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Olen Jumalan lapsi, Helena tunnustaa.

Ola tietää vaimonsa viitanneen sakramentaalisuuteen. Se kantoi häntä elämän rajan tuolle puolen.

- Sanan osuus tuli siitä, että julistimme toisillemme kaikki synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä.

- Helena avasi silmäni näkemään yhä paremmin, mitä Jumala on objektiivisesti

tehnyt meille sanan ja sakramenttien kautta, Ola kertoo.

Ola muistaa isä **Sakari Korpisen** neuvon: etsikää oikeat alttarit ja oikeat saarnat. Nämä Ola löysi Pyhän Markuksen seurakunnasta. Liturgian tärkeys alkoi korostua hänen elämässään jo ennen Markuksen seurakuntaan liittymistä, kun hän toimi pappina Olaus Petrin seurakunnassa. Oman tunnepärisen lisänsä ja vahvistuksensa liturgian merkitys sai vaimon kuolinvuoteen äärellä.

LESKEN ELÄMÄÄ

- Koska elän yksin, on tärkeää, että päivissäni on jokin rakenne.

Tämän vuoksi Ola lukee säännöllisesti Den svenska tidegården -hetkirukouskirjaa.

- Nämä rukoukset antavat elämään hengellisen rytmin.

Hetkirukouksiin keskittyessään hän rukoilee yhdessä koko kristillisen kirkon kanssa.

Myös messun aikana luettavat yleiset rukoukset ovat tulleet hänelle merkityksellisemmiksi. Silloin koko kirkko rukoilee muun muassa leskien, orpojen ja langenneitten puolesta. Rukoukset koskettavat Olaa, sillä hän on myös orpo ja langennut; kylläkin armoitettu. Rukousten myötä hän kokee, ettei ole yksin, vaikka orpous on noussut uudelleen pinnalle vaimon menettämisen myötä.

- Seurakunnassa saan kokea olevani turvallinen uskossani, Ola tunnustaa.

Messuihin osallistumisen lisäksi Olan hengellisen elämään kuuluvat Concordia-piiri ja raamattupiirit.

- Fyysisestä terveydestä ja kunnosta täytyy pitää huolta, Ola sanoo ja lisää, että

Ola osallistuu toisinaan Markus-päivän kimppalounaaseen palvelemalla keittiössä sisariaan ja veljiään.

jääkiekon pelaaminen on hänelle hyvin mieluista.

Uuden vuoden toiveena Olalla on työpaikan löytäminen.

- Työtä voisin tehdä kahtena päivänä viikossa.

Hän on valmis tekemään miltei minkälaista työtä tahansa. Tärkeää hänelle olisi se, että hän saisi toteuttaa sosiaalista luonnettaan.

JOULUN VIETTOA

Tulevana jouluna perhe kokoontuu Brysseliin, jossa molemmat pojat asuvat. Tytär asuu Tukholmassa.

Ola toivoo, että paikallinen tunnusmerkityksellinen luterilainen kirkko järjestää joulujumalanpalveluksen, johon hän voisi osallistua.

- Lapset haluavat tutustua Luxemburgiin, joten vuokraamme auton.

Paikan päällä perhe menee ravintolaan syömään ja nauttimaan yhdessäolosta.

Mutta ennen matkalle lähtöä Ola haluaa osallistua Markuksen seurakunnan joulujuhlaan.